

АЛЬПІНІСТ

Одного осіннього ранку, як тільки стих нічний дощ й сонце ледь-ледь виднілось між густими хмарами, кущовий бик Коллі разом зі своїми найкращими друзями собачим ведмедем Гарві та довгошийком Мелом вирушили на прогулянку в гори. Вони давно планували цей похід, але кожного разу відкладали: то Коллі не було в Андерхілі, бо їздив до бабусі в село, то Гарві не пускали батьки, бо він бешкетник знаний, то Мел не в настрої. Словом, вибратись кудись разом – завдання не з простих, та нарешті цей день настав. Гарві добре підготувався: узяв із собою чимало фруктів, щоб по дорозі перекусити й теплою чайку з медом в термосі, щоб мати чим зігрітись. Коллі теж не відставав – торбу найдків зібрав ще звечора. А Мел, у свою чергу, подбав про техніку – він узяв із собою фотоапарат, щоб на закарбувати цей день на згадку.

Дорога була довгою та цікавою. Здається, друзі встигли обговорити все на світі. Дов-

гошийко так захопився процесом фотографування, що за півгодини зробив більше ста фото. І ось в об'єктив Мела потрапила височезна скеля дивної форми, вона була такою високою й стрімкою, що перехоплювало дух.

– Я ще такої страшної скелі ніколи не бачив. – із захопленням промовив Гарві й, не подумавши, додав: Навіть для Коллі вона буде не по зубах.

– Мені? Не по зубах? Гори – моя стихія і для мене немає нічого неможливого. – відповів Коллі.

– Ну так, на словах все здається можливим. А на ділі... – не встиг договорити Гарві, як його перебив Мел: хлопці, не сваріться, краще скажіть «сииир», бо я Вас знімаю.

– Еее ні, я доведу свої слова – сердито промовив Коллі й розігнався підкоряти гору.

Хоч Мел і намагався попередити про те, що без спеціального спорядження туди лізти не варто, Коллі навіть не став його слухати. Бажання довести свою міць перемогло здоровий

глузд. Кілька хвилин – і Коллі вже на вершині.

– От бачиш, я підтвердив слова вчинком – гордо промовив Коллі. Ось тепер фотографуй – викрикнув він Мелу з посмішкою, повною гордості за себе.

– Молодець, молодець, тепер я тобі вірю – відповів Гарві – а тепер злізай і ходімо до лісу. Може ще якихось ягід нам перепаде.

Скеля до того, що була дуже похилою, не зовсім висохла після нічного дощу і сталося те, чого боялись найбільше – Коллі послизнувся на камені, який обріс мохом, і так впав, що від скелі аж відколовся великий шматок каменю і покотився донизу. Тепер Коллі було не злізти. Цей камінь був наче сходиною. Усіх трьох друзів на мить охопи-

ла паніка: що робити? Навколо ні душі. Як тепер Коллі злізти?

– Біжи швидко на допомогу, – викрикнув ведмідь до Мела.

– Ну що, довів свою міць? – зі злістю промовив довгошийко, розуміючи, що їм не вдасться продовжити похід.

Та й тут халепа: їх удома не було. Але він не розгубився і пішов до мамонта Хілана, адже він у парку наймудріший.

– Без спорядження не впораєтесь. Треба телефонувати пожежникам, щоб ті його зняли. До речі, у вас аптечка зі собою?

– Ні, ми її не брали. Тільки їжу і... фотоапарат.

– Хіба ж ви не знали, що у кожному подорож, якою б вона не була – короткою чи довгою, потрібно брати аптечку. Для ось таких випадків як ваш. А якщо б Коллі поранився? – мудро зазначив мамонт – ось, бери аптечку, а я телефоную до пожежників.

Мамонт так і зробив: зателефонував 101, описав ситуацію та повідомив місце знаходження пригоди. Пожежні пообіцяли бути на місці через 10 хвилин. Коли Хілан з Мелом прийшли до скелі – пожежна бригада левів якраз під'їжджала. Оглянувши територію, вони вибрали сторону скелі з найбільш різким спуском і підхали прямо туди. Це було зроблено для того, щоб легше обперти довжелезну розкладну драбину, яка була прикріплена прямо до пожежної машини. Зро-

бивши це, один з пожежників, виліз по ній та допоміг Коллі спуститись. До речі, на бика не було ані царапини. Йому дуже пощастило, що обійшлося без ушкоджень.

Коли звірі опинились на землі – радості не

було меж. Та на цьому робота пожежників не закінчилась. Вони розказали дітям, що лазити по таких скелях без нагляду та дозволу дорослих небезпечно. Та навіть якщо й дорослі були б поруч, обов'язково потрібне альпіністське спорядження. На словах “альпіністське спорядження” очі бика Коллі заблищали.

– Просто гуляти горами – це одне. А от робити це на професійному рівні – зовсім інше.

Це ж так круто! – подумав про себе Коллі.

Вдома на нього чекала стурбована мама й трохи злий тато, які вже знали про всю пригоду від мамонта, який зателефонував їм.

– Скелелазе ти мій, чого ж тебе потягнуло на вилізти на ту каменюку? – вигукнула мама, коли побачила сина на порозі дому. – Та головне, що цілий залишився! – спокійно додала.

– Мамо! Я хочу бути альпіністом. – наче не чув маминого запитання, – Пожежники сказали, що зі спеціальним спорядженням можна підкорювати ще крутіші скелі. Купите мені його?

– Звісно, купимо. А ще запишемо на спеціальні уроки, де тебе навчать, як ним правильно користуватись! Але обіцяй перше думати, а потім робити! До речі, ти знаєш, яке основне правило альпіністів? – не дочекавшись відповіді батько Коллі продовжив, – Перш ніж залізти на гору, вони думають як будуть спускатись! Подумай над цим! Сподіваюсь, це сьогодні для тебе був гарний урок.

Коллі справді потім довго думав про слова батька. Хоч тато був і суворий, та бик дуже зрадив, що батьки підтримали його у нових починаннях.

